

สารบัญ

	หน้า
บทก. ๑ บทนำ	๑
ความเป็นมาและความสำคัญ	๑
วัตถุประสงค์	๔
กรอบคิดและกระบวนการปฏิบัติงาน	๕
บทก. ๒ ป้ายกันเพลิงของบุมเปน สังคม และประชาคม	๗
ประวัติศาสตร์เมืองปายกับกระบวนการกลยุทธ์ที่ปาย	๙
สำหรับการท่องเที่ยว	๙
จุดเด่นและความหลากหลายของทุนทางสังคม	๑๕
และศักยภาพทางการพัฒนา การท่องเที่ยว	๑๕
วันนี้ที่เมืองปาย (ปี ๒๕๖๖ – ๒๕๖๘)	๑๘
ปายกับการถูกทำให้เป็นสินค้า	๒๓
มองกลับในมุมมองของคนปาย และผู้บริหารปาย	๒๕
บทก. ๓ การก่อตั้งประสบการณ์ ยุทธศาสตร์การทำงาน และการเรียน	๓๗
ยุทธศาสตร์ที่ ๑ สื่อภาคประชาชน (วิทยุชุมชน) การขับเคลื่อน	๓๘
ประเด็นสิทธิให้เป็นเรื่องในชีวิตประจำวัน	๓๘
ยุทธศาสตร์ที่ ๒ การขับเคลื่อนประเด็นสิทธิมนุษยชน	๓๙
ในการสร้างพื้นที่ทางนิยมฯ	๓๙
ยุทธศาสตร์ที่ ๓ การแสวงหาเพื่อนร่วมพัฒนา	๔๐
ยุทธศาสตร์ที่ ๔ การหมั่นเรียนรู้ สร้างเสริมประสบการณ์	๔๑
และพัฒนาวิธีคิด	๔๑
ยุทธศาสตร์ที่ ๕ กระบวนการเรียนรู้ที่ดีที่สุด คือ การลงมือทำ	๔๒
บทเรียนที่ ๑ การสร้างผังเมืองปาย	๔๒
บทเรียนที่ ๒ ธรรมชาติกับการให้บทเรียน	๔๓
บททดสอบเหนือความคาดฝัน	๔๓
ของประชาคมปาย	๔๓

บทเรียนที่ ๓ ตลาดชุมชน พื้นที่กับการสร้างอาชีว และตัวตน	๔๗
บทเรียนที่ ๔ สนามบินเล็ก ของเล่นชิ้นใหม่	๕๐
บทเรียนที่ ๕ ความอดกลั้น และการจัดการ ความชัดเจ้นแบบสันติวิธี	๕๙
บทที่ ๖ บทสรุป และข้อเสนอแนะ:	๕๓
ภาคครึ่งกับการพัฒนาเมืองป้าย	๕๓
สถานการณ์ชุมชนไทยบนปากหลุม (ปราง) การพัฒนา คนป้ายเมืองป้าย	๕๔
ภาพสะท้อนของป้ายในกระดาษเงา	๖๔
จุดแข็งของประชาคมป้าย	๖๖
จุดอ่อนของประชาคมป้าย	๖๗
โอกาสของประชาคมป้าย	๖๘
ข้อจำกัดของประชาคมป้าย	๖๙
ก้าวต่อไปบนเส้นทางสิทธิมนุษยชน	๗๐
ข้อเสนอแนะต่อกระบวนการสร้างสิทธิในการพัฒนา ควบคู่กับการเรียนรู้สิทธิมนุษยชน	๗๑
บทสรุปท้าย	๗๔
สรุป	๗๘
เอกสารอ้างอิง	๘๐
ภาคพื้นดิน	๘๔
ประภาคกรมโยธาธิการและผังเมือง เรื่อง กำหนดหลักเกณฑ์ การใช้ประโยชน์ในทรัพย์สินเพื่อประโยชน์ในการวางแผน และจัดทำผังเมือง	๘๕
รวมในห้องลิ้นจังหวัดแม่ยองสอน (ฉบับที่ ๒)	๘๖
สถานการณ์ปัญหา สาเหตุ และแนวทางการแก้ปัญหา	๙๕
คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ	๑๑๒
คณะกรรมการการศึกษาและการพัฒนา	